

Model RAM (příklad konkrétního stroje = programu)

1	READ		
2	JZERO 13		
3	STORE 2	16	LOAD =1
4	LOAD 3		
5	ADD =1	17	STORE 1
6	STORE 3	18	SUB 3
7	STORE 1	19	JGTZ 26
8	LOAD 2	20	LOAD *8
9	STORE *8	21	SUB 5
10	ADD 4	22	WRITE
11	STORE 4	23	LOAD 1
12	JUMP 1	24	ADD =1
		25	JUMP 17
13	LOAD 4		
14	DIV 3	26	HALT
15	STORE 5		

Je vcelku jasné, jak lze jakýkoli Turingův stroj s jednostranně nekonečnou páskou přímočaře simulovat RAMem.

Naopak je to technicky komplikovanější, ale myšlenkově to pro programátory zase není tak náročné – simulaci RAMu vícepáskovým Turingovým strojem ilustruje jedna z animací.

(později: jednotková vs. logaritmická míra složitosti ...)

Název: Halting Problem

Vstup: Turingův stroj M , vstupní slovo w

Otázka: Zastaví se (výpočet stroje) M , když začne pracovat na (vstupním) slově w ?

Název: Diagonal Halting Problem

Vstup: Turingův stroj M

Otázka: Zastaví se (výpočet stroje) M , když začne pracovat na (vstupním) slově, které je kódem M ?

(ANO/NE) problém P_1 je *algoritmicky převeditelný* (stručněji *převeditelný*) na problém P_2 , což označujeme $P_1 \rightsquigarrow P_2$, jestliže existuje algoritmus, který k instanci I_1 problému P_1 sestrojí instanci I_2 problému P_2 tak, že odpověď na otázku pro I_1 v P_1 je stejná jako odpověď na otázku pro I_2 v P_2 .

např. DHP je převeditelný na HP ($DHP \rightsquigarrow HP$) ...

Tvrzení:

Když P_1 je nerozhodnutelný a $P_1 \rightsquigarrow P_2$, tak P_2 je nerozhodnutelný.

Připomněli jsme *částečnou rozhodnutelnost* problémů. Přitom byla podstatná následující definice, kterou zde formulujeme v řeči „tabulek“ (problém P určuje tabulku T_P , stroj M definuje tabulku T_M):

Turingův stroj M částečně rozhoduje problém P (typu ANO/NE), jestliže u každého vstupu, pro nějž je v T_P ANO, je v tabulce T_M výstup ANO a pro každý vstup, pro nějž je v T_P NE, je v T_M výstup NE nebo znak \perp (nedefinováno).

(Pro vstupy, kterým problém P přiřazuje odpověď NE, nemusí stroj M svůj výpočet skončit.) O problému řekneme, že je *částečně rozhodnutelný*, jestliže existuje algoritmus (Turingův stroj), který jej částečně rozhoduje.

Speciálně jsme si uvědomili **Postovu větu**:

Problém P je rozhodnutelný právě tehdy, když P i jeho doplňkový problém \overline{P} jsou částečně rozhodnutelné.

Např. problém HP je částečně rozhodnutelný, ale ne rozhodnutelný, tedy \overline{HP} (problém “nezastavení” TS) není (ani) částečně rozhodnutelný.

Algoritmus, kterým jsme prokazovali částečnou rozhodnutelnost problému zastavení (HP) byl tento: na zadaný stroj (program) M a vstup w spust' „interpret“, který provádí činnost (výpočet) M na vstupu w .

Takový interpret je ovšem také program, tedy algoritmus, a šlo by jej proto realizovat (naprogramovat) ve formě konkrétního Turingova stroje U (viz Věta 7.3.).